

[Knud Kristensen.]

mener, at dette er et Bevis for, at den Indsats, Venstre paa disse Omraader har gjort, har været af Værdi for Statsfinansernes Stilling.

Finansministeren udtalte sig ret overlegent og nedsættende om Venstres Indsats, det vil sige ikke om sin umiddelbare Forgængers, men om sin Kollega Finansminister Neergaards Indsats. Jeg tror nu ikke, at han vil høste store Laurbær ved at nedsætte Neergaards Arbejde. Jeg tror, at de fleste, som har noget Kendskab til disse Forhold, med Haanden paa Hjertet maa sige, at Finansminister Neergaard var en kyndig Mand, en forstandig Mand, og jeg føler mig overbevist om, at Historien vil vise, at danske Statsfinansers Stilling vilde være daarligere, hvis han ikke havde gjort sin Indsats i statsfinansiell Henseende. Jeg vil sige til den nuværende Finansminister, at hvis hans Indsats i dansk Finanspolitik kan blive af lignende Omfang som Finansminister Neergaards, saa skal han ikke være ked af det.

Den højtærede Finansminister ironiserede over, at der var forskellige Medlemmer, ikke mindst af Venstre, som havde fremsat Ønsker og Krav, som vilde koste Penge, samtidig med at de havde anbefalet en mere forsigtig Udgiftspolitik, og mente, at der heri var en Selvmodsigelse. Jeg forstod ham saadan, at han førte en Slags Kartotek over de Medlemmer, som gjorde sig skyldige heri. Jeg vil sige til Finansministeren, at hvis han ikke har noget mere nyttigt at sætte sine Embedsmænd til, saa tror jeg, der kan gennemføres en Besparelse, for det er et ganske unyttigt Arbejde. Jeg kan forstaa, at det vilde have en vis Interesse, om Venstre og Venstres Medlemmer holdt alle deres Ønsker tilbage, for saa kunde der nemlig blive mere til de andre — at der skulde blive mere Sparsommelighed i Stats-husholdningen af den Grund, er der vel ingen, der tror paa —, saa kunde de andres Krav og Ønsker i højere Grad blive opfyldt, endda med Venstres Billigelse, fordi de ikke havde protesteret derimod.

Men jeg forstod, at Ministeren har den Opfattelse, at naar et Medlem fremsætter Ønske og Krav om et Trinbræt, en Havneudvidelse, en Forbedring af Skoleforholdene et eller andet Sted eller lignende lokale Forhold, saa skal han samtidig møde med en hel Finansplan for, hvordan det hele skal stilles op, hvordan det hele skal passes ind, og saa vil jeg sige, at hvis det er et Krav, man kan stille til et almindelig jævnt Rigsdagsmedlem, hvad skal vi saa egentlig

med en Finansminister, hvad skal vi med en Finansminister, der skal have fire Gange saa meget i Løn som en Rigsdagsmand, naar Rigsdagsmanden kan gøre det? Og hvad skal vi med Direktører, Departementschefer, Kontorchefer, Kontorister, Fuldmægtige o. s. v.; hele Departementet, som staar bag Finansministeren, hvis en almindelig jævn Rigsdagsmand kan udføre alt det Arbejde, som Ministeren og hans Embedsmænd er sat til? Stiller Finansministeren da ogsaa det Krav til sine Kolleger i Ministeriet? For at tage et Eksempel: Da nu Trafikministeren stillede Forslag om eller ønskede en Bevilling til Undersøgelse af Bundforholdene i Store Bælt, stillede Ministeren da med en helt udarbejdet Finansplan eller Finanslov, hvor det hele var stillet op og passet ind, saa der alligevel var Balance? Nej, han fremsatte sine Ønsker, og saa tog Finansministeren alle disse Ønsker og Krav under Overvejelse og skød det ud, han mente kunde vente, og tog det med paa Budgettet, som han mente var mest paa-krævet; men naar Ministeren, som dog har Departementet bag sig, ikke gør noget saadant, hvor kan man saa stille Krav til en almindelig jævn Rigsdagsmand om, at han skal fremkomme dermed? Det er jo ganske urimeligt at stille et saadant Krav. Det naturlige er, at de forskellige Medlemmer fremsætter deres Ønsker og Krav for at faa dem taget op til Overvejelse i Centraladministrationen, hvor Afgørelserne maa træffes under Hensyn til den finansielle Politik, der føres. Medlemmerne fremsætter deres Krav og Ønsker og begrundet dem, og saa bliver det Ministeriets Sag at finde ud af, hvilke der skal imødekommes, hvilke der skal udsættes, og hvilke der skal forkastes, og dette kommer man saa med til Rigsdagen og faar det godkendt eller ændret, og hvis Ministeren ikke er inde paa, at dette er den naturlige Vej, saa tror jeg, at Forudsætningen for hans Embedsovertagelse er bristet, for det er den naturlige Vej.

Jeg forstaaer nok, at det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby) i Gaar anerkendte og accepterede Finansministerens Forklaring paa disse Omraader. Det viser kun, at det ærede Medlem er et velvilligt og godt Menneske. Han vil gerne gøre sine Modstandere en Indrømmelse, navnlig naar det ikke gaar ud over ham selv, men det viser ogsaa en Ting til, det viser, at det ærede Medlem i hvert Fald paa visse Omraader er et enfoldigt Menneske, for det er jo ganske klart, at Finansministerens Forklaring her ikke var en saglig Indvending, men et partipolitisk Kneb over for Mod-